

Biber, annesinin yolundan gitmeye hiç mi hiç niyetli değildi. Annesi polis köpeği olabilirdi, ama eğitim merkezinde doğdu diye kendisinin de öyle mi olması gerekiyordu?

Siyah bir Alman kurdu olduğu için ona önceleri Karabiber adını vermişlerdi, ama sonra söylemesi kolay olduğundan yalnızca “Biber” demekle yetinmişti herkes ve adı öyle kaldı.

Akıllıydı, çok akıllıydı. Söylenen her komutu herkes-ten önce o anlardı. “Atıl Biber!” dediklerinde gözü bir şey görmezdi. İstenen her neyse en önde o koşar, o getirirdi. Kime saldırılacak, kime saldırılmayacak gayet iyi bilirdi. Daha altı aylıkken tüm uyuşturucuların kokusunu öğrenmişti, hatta onu kullanan insanların kokusunu da bilirdi. Bomba yapımında kullanılan kimyasalları da tanıyordu. İnsanların kullandığı sözcükleri tek tek anlayamasa da vurgudan, tonlamadan aşağı yukarı ne anlama geldiğini seziyordu. Karşısındaki insanın kafasından geçenleri anlayabilmek için gözlerine biraz bakması yeterliydi.

Bütün bunların farkında olan eğitim merkezi müdürü, onun gerçekten çok iyi bir polis köpeği olacağını düşünüyordu.

Gel gelelim Biber büyüdükçe ruhunun bu iş için uygun olmadığını düşünmeye başladı. Ne öyle, adamın biri çıkacak ve “atıl kurt” diyecek, “otur kurt” diyecek, o da isteneni yapacaktı öyle mi? Niçin peki? Madalya almak için mi? Aç kalmamak için mi? Güvenli bir barınak için mi? Ama Biber’in gözünde bunların hiç değeri yoktu ki. Aç kalmazdı, gençti, güçlüydü, kemirecek bir şeyler bulurdu. Madalya mı? Ah böyle şeyler yalnızca gereksiz bir gurur için taşınırdı. Görüyordu öylelerini, burunları bir karış havada, nereye bastığını bilmeden yürüyenlerdi onlar. Oysa Biber bastığı toprağa, soluduğu havaya, oynadığı arkadaşına sevgiyle birlikte saygı da duyardı. Güneşi karnında hissetmek, çayırlarda özgürce yuvarlanmak, arkadaşlarıyla şakacıktan boğuşmak... Tüm bunlar en iri, en parlak madalyalardan elbette daha değerliydi.

Eğitim süreci de öyle sıkıcıydı ki, tam aptallara göre. Otur, kalk, kovala, yakala, parçala... Kimse onun ne yapmak istediğiyle ilgili değildi. Üstelik bir de tasma konusu vardı. Sevmiyordu üzerinde fazlalık taşımayı. Tasmanın ucunda bir el vardı ve bu el, kafasına göre iki adım atsa üçüncüye izin vermiyordu.

Müdür, Biber’in içindeki isyancı tarafı görmüştü. Ama bunun zamanla törpüleneceğini düşünüyordu.

Biraz kurabiye ve çokça eğitimle bu özgür ruhlu köpeği yola getireceğinden emindi. Biber'in annesi olan Kontes'i de iyi tanıyordu ve ondan doğan yavrunun da annesi gibi başarılı işlerde yer alacağına inancı tamdı.

Müdürün gözlerindeki düşüncüyü Biber de fark etti. Bu fark edişten sonra onun uzattığı her kurabiyeyi görmezden gelip başını diğer yana çevirdi.

"Yağma yok," diye geçiyordu içinden, "gideceğim burarlardan. Bomba arayıp bulmak, uyuşturucu koklayıp durmak bana göre değil."

Eğitimin tamamlanmasına on gün kalmıştı. Sona yaklaştığını anlamıştı Biber. Ya şimdi ya hiçbir zaman

diye düşünüyordu. Göreve başladığında kaçması daha zor olabilirdi. Bir de... Bir de eğitimcisine alışmaktan korkuyordu. İnsanları seviyordu, onlardan biriyle yakınlık kurarsa, kendisine güvenildiğini hissederse kaçamayabilirdi.

Eğitim alanı ve barınaklarının bulunduğu bölüm dikenli tellerle çevriliydi. Ama bir köpeğin tırnakları varsa, sabrı varsa, annesinden babasından farklı bir yaşam sürmek istiyorsa dikenli tel ne ki? Çelik olsa dayanmaz ruhun keskin ışığına.

Bir sabah dikenli tellere yaklaştı. Önceden gözüne kestirdiği bir yerdi burası. Telin altındaki toprağı kazmaya başladı. Bunun zaman alacağını biliyordu, bu nedenle sabah güneş doğmadan, görevliler ortalıkta dolaşmaya başlamadan koyulmuştu işe. Yarım saat kazdı, dikenli telin altından ancak bir tavşanın geçebileceği kadar yol yaptı. Bu sırada yaklaşan Hırvat çoban köpeğini umursamadı, işine devam etti. Adı Pino'ydu çoban köpeğinin. Biber'e bu ad öyle gülünç geliyordu ki. Pinokyo'nun Pino'su... İri yarı polisler onu "Pino, Pino!" diye çağırdığında yerlere yatıyordu gülmekten. Neyse ki kimse anlamıyordu güldüğünü, sırtı kaşınıyor sanıyorlardı.

"Kemik mi saklayacaksın?" diye sordu Pino.

"Evet," dedi Biber, "bir fil bacağı buldum da."

Pino'nun gözleri büyüdü.

"Fil mi? Şaka yapıyorsun!"

“Tabii şaka yapıyorum, fil bacağını sevmem zaten.”
diyerek eğlencesine devam etti Biber.

“Daha önce yedin mi sanki? Belki de güzeldir.”

“Saçmalama Pino, buradan gideceğim ben, onun için kazıyorum.”

Pino’nun gözleri kederle doldu. Seviyordu Biber’i. Kendisiyle alay etse de beğeniyordu onu; güzel köpekti, farklı düşünüyordu, akıllıydı. Gitmesini hiç istemezdi.

“Nereye gideceksin? Burada keyfimiz yerinde. Yemeğimiz, suyumuz var; yağmur, soğuk derdi yok.”

“Öfff, hepsi bu mu yani?”

“Daha ne olsun Biber? Yakında göreve de çıkarız, bir haftamız kaldı eğitimin bitmesine.”

“Ben de onun için gidiyorum ya, sonra belki kaçmam. Pino, anlasana ben polis köpeği olmak istemiyorum; komutları sevmiyorum, tasmayı sevmiyorum. Beni lafa tutma da şurayı biraz daha genişleteyim.”

Pino için artık itiraf saati gelmişti.

“Biber, ben seni seviyorum.”

Tırnaklarıyla eşelemeyi sürdüren Biber durdu o zaman. Aslında bunu hissetmişti. Pino ne zaman yanına yaklaşırsa ondan değişik bir koku alıyordu. Ama görmezden, duymazdan gelmişti onun bu hallerini. Dönüp baktı arkadaşına. Ağladı ağlayacak gibi mahzundu Pino’nun gözleri.

“Ben sana göre değilim Pino, ben özgürlüğümü seviyorum.”

Bir umut ışığı yandı Pino’nun gözlerinde.

“Ben de geleyim seninle. İkimiz birlikte...”

Hayır hayır, kesinlikle olmazdı bu. Pino narin bir köpekti, azıcık koşsa dili dışarıda, bir gün yemek yemese bacakları titrer.

“Sen yapamazsın Pino, senin başka bir ruhun var.”

“Ama, seni seviyorum.”

Ah bu kızlar... Köpek de olsa, kurt da olsa, insan da olsa kızlar hep aynıydı. Seviyorlardı, evet bu güzel bir şeydi, ama sevdikleri için kendileri olmaktan bile vazgeçiyorlardı.

“Saçmalama, beni sevdiğin için istemediğin bir hayat mı yaşacaksın? Bu yola yalnız gideceğim Pino. Hadi şimdi git n’olur, görevliler uyanmadan işi bitirmeliyim.”

Pino, uzaklaşırken dönüp dönüp baktı Biber’e. Acaba bir kez olsun bakar mı arkamdan diye. Biber bakmadı; aklında bin bir heyecan, kazdı durdu toprağı.

Bir gün bir gece yürüyüp sabaha karşı ulaştı kent merkezine. Köpek eğitim merkezi kente oldukça uzak bir bölgedeydi. Biber ışıklara, kokulara ve yıldızlara bakarak yoluna devam etmişti. Yol boyunca su sıkıntısı çekmemişti. Bazen küçük gölcükler, bazen derelerle bu gereksinimini karşıladı. Acıkınca arabaların vızır vızır geçtiği karayoluna yönelmişti. Araçlardan atılan torbalardan yenecek bir şeyler çıktığı oluyordu. Bir de benzin istasyonlarının arka kapıları. Onlar da vermişti ufak tefek şeyler.

Pirzola kemikleri ise muhteşem bir ziyafetti artık özgür bir köpek sayılan Biber için. Adamları çam ağaçlarının altında görmüştü. Onlardan başka piknik yapan yoktu. Zaten piknik yerine de benzemiyordu. Mangaldaki etin kokusu çağırdı Biber’i.

“Köpeğe bak,” dedi şişman olanı, “evden kaçmış galiba.”

“Bırak şimdi köpeği de tıngırdat biraz, neşemizi bulalım.” dedi arkadaşı.

Biber neyin tıngırdayacağını merak etti. Yeterince güvenli bir uzaklıktaydı. Oturdu, beklemeye başladı.

Adam siyah bir torbadan uzun saplı, yuvarlak karnırlı, telli bir şey çıkardı. Sırtını ağaca dayayıp oturdu. Uzun saplı bu şeyi kucağına alıp tellerine vurmaya başladı. Diğerleri tellerden çıkan sese elleriyle tempo tutuyorlardı. Biber de ritmin gerektiği yerlerde havlayarak katıldı çam ağacının altındaki neşeye. Aslında müzik değil, adamların eğleniyor olması hoşuna gitmişti. Bu üç adam şarkılarına katılan Biber’i de alkışladılar tıngırdatma bitince. Böylece mangaldaki pirzoladan ona da pay düştü.

Eğlence bitince adamlar arabaya doluştu. Biri hemen müzik açtı. Az önce çalıp söyledikleri müziğin benzeriydi, açık camdan dışarıya da yayılıyordu.

Adamlardan biri Biber’e baktı.

“Köpeği de alalım mı?” diye bağırarak sordu arkadaşlarına. Bağırması gerekiyordu çünkü müzik sesi çok fazlaydı.

Onların kararını beklemeden tabana kuvvet kaçtı bizimki. Neşeli adamlardı, iyiliksever insanlardı, ama onlarla birlikte yaşarsa bu müziği çok fazla duyacağından korktu. Yakalayamayacakları bir uzaklığa gelince yavaşladı. Yürürken bastığı kuru yaprakların çıtırtısı, kuşların uzak yakın cıvıltısı çok daha iyi bir müzik olarak doldu kulaklarına.

Şimdi Ankara'nın orta yerinde sabah serinliğini hissederek ne yana gitmesi gerektiğini düşünüyordu. Arkadaş bulmalıydı, kendi gibi özgür dolaşan birkaç arkadaş. Bir an, keşke Pino da gelseydi benimle diye aklından geçti. Ama hemen olumsuz yanlarını düşündü bunun. Pino yeterince akıllı değildi ve akılsız bir köpek için sokaklarda yaşamak bir yığın tehlike demektir.

Kaldırılma bırakılan çöp torbalarından iyi bir koku geliyordu burnuna. Eh bu burun yalnızca kimyasalların kokusunu almaz ya; iki kez ısırılmış, sonra beğenilme-yip atılmış bir hamburger olmalıydı buralarda bir yerde. Burnuyla torbaları itelerken serin Ankara rüzgârının başka bir koku daha getirdiğini fark etti. Evet evet, bu bir arkadaş kokusuydu. Nerden geliyordu peki? Gözlerini parka çevirdi. İşte iri gövdeli atkestanelerinin olduğu parktan biri bakıyordu kendisine. Anlamaya çalıştı birlikte yol alıp alamayacaklarını, ama uzaktan bunu bilmek zor görünüyordu. Şu hamburgeri bulup mideye indirdikten sonra yanına gitmeliydi. Ama buna gerek kalmayacaktı galiba. Çünkü parktaki köpek kendisine

yaklaşıyordu. Kısa tüylüydü, iri bir kafası vardı. Boyları aynı gibiydi. Yaklaşınca pek çok yerinde yara izi olduğunu gördü. Ama onu en çok şaşırtan şey, köpeğin kulağındaki yeşil küpeydi. Biber ilk kez küpeli bir köpek görüyordu.

İri kafalı köpek yaklaştı, koklaştılar, birbirlerinden zarar gelmeyeceğini anladılar. Anlaşılan küpeli de aynı hamburgerin kokusunu almıştı ve torbayı bulup el koydu. Sesini çıkarmadı Biber, çünkü küpelinin daha aç olduğu belliydi.

“Nerden kaçtın?” diye sordu yeni arkadaşı.

“Nasıl anladın?” dedi Biber hayranlığını gizlemeyerek.

Yarım hamburgeri midesine yollayan küpeli, bilge bir edayla baktı bizimkine.

“Tüylerinden, gözlerinden ve şu yarım hamburger için hır çıkarmamandan.”

Demek sokakta yaşayanlar, eğitim merkezindekilerden daha akıllı diye düşündü Biber.

“Polis köpeğiyim ben, yani olmama bir hafta vardı.”

“Hımm, ne numaralar vardır sende şimdi?”

Bu söz pek hoşuna gitmedi Biber’in.

“Sirk köpeği demedim, polis köpeği dedim. Hırlıyı hırsız gözünden, yürüyüşünden tanırım.”

